

>>

om hen heen had het evenmin verwacht en naarmate het nieuwe huis van Willemien afgelopen juni dichterbij kwam, realiseerden zij en Peter zich meer en meer dat het hen niet gelukt was. Dat stemde hen triest.

Pelle weet nog van niks. Willemien belt een vriendin, maar krijgt geen gehoor. Ze belt haar moeder, ook tevergeefs. Haar schoonouders zijn er snel. Ze bedenkt dat ze de volgende dag niet kan werken en belt een collega om dat te vertellen. Dan gaat ze terug naar Pelle die haar vraagt of ze al bij papa is geweest. „Nee”, zegt ze. „Papa is dood.”

Pelle doopt de beer die hij van de ambulancemedici heeft gekregen onmiddellijk Peter. Dan moeten er foto's gemaakt worden van Pelles elleboog. Behalve een gekneusde arm, schafwonden en een snee in zijn hoofd heeft hij het er lichamelijk goed vanaf gebracht.

Tussen de bedrijven door wordt Willemien geroepen om te praten over Aminga die op de intensive care ligt met ernstige bloedingen en breuken. Ze is geopereerd, een nieuwe operatie volgt. „Houd er rekening mee dat ze kan overlijden op de operatietafel”, hoort Willemien zeggen, evenals woorden over afscheid nemen. En ze hoort nog iets: dat Aminga een kans heeft! „Ik mocht even bij haar kijken.”

Daarna gaat ze met Pelle en de familieagent naar het mortuarium, waar een kast vol knuffels staat. Pelle kiest de allergrootste beer uit en legt die later bij zijn vader neer. En verder herinnert Willemien zich dat ze een sigaret rookte, knuffelde met familie en collega's, belde, aptte. Dat ze het ziekenhuis binnen no time kende als haar broekzak.

Ze slaapt er die nacht. De volgende ochtend loopt ze naar het huis van haar schoonouders om te ontbijten en om te praten over de begrafenis van Peter. Voor ze daaraan toe zijn, krijgt Willemien een telefoontje dat de toestand van Aminga kritiek is. Ze rent terug naar het ziekenhuis waar haar dochter weer geopereerd wordt, met alle risico's van dien. Die middag ademt Aminga onverwacht toch door... „Ik heb haar op de operatietafel even kunnen aaien.”

Ze is thuis – Peters huis – gaan douchen. Pelle is daar, hij speelt met zijn neefje. Familie zorgt, kookt, reddert, is er. Het is mooi weer. Even zit ze erbij en smelt dan terug naar het ziekenhuis waar ze 's avonds laat omvalt van de slaap. Midden in de nacht wordt ze gewekt. Aminga haalt het niet en zal spoedig sterven. Willemien zit aan Aminga's bed, ze weet zich omringd door familie. Ze mist Peter, ze is tegelijkertijd blij dat dit hem bespaard blijft. „We gunden elkaar de wereld.” Ze houdt haar dochters hand vast als die kalm wegglijdt.

„En dan is het ineens stil”, zegt ze. „De wereld staat stil. Gek genoeg is het even net zo als rond de bevalling, dan is je wereld ook zo klein.” Ze loopt door de gangen van het ziekenhuis, groet mensen in de lift die naar hun werk gaan. Ze rookt buiten een sigaret en wil dan naar Pelle.

Peter hielp haar met het opknappen van haar nieuwe huis. Tot ze werkelijk verhuisde, woonden ze gevierden in het huis waar Peter zou blijven. Ze beloofden elkaar dat – wat er ook gebeurde – ze de zorg voor de kinderen samen zouden delen. Ze vertrouwden erop dat ze dat goed zouden doen. „We hadden nooit strijd over de opvoeding.”

In de zomervakantie verhuisde ze. Met de kinderen ging ze een paar dagen kamperen in Uffelte, ze sliepen een paar nachten in hun

“

Pelle en ik gaan samen herinneringen maken, ervaringen opdoen, de wereld zien

nieuwe huis en toen vertrokken Pelle en Aminga naar Peter. Op donderdag kwam haar vader, die onderweg was naar Schiermonnikoog, bij haar logeren. Peter en de kinderen kwamen ook, ze aten met z'n allen, het was gezellig. De volgende dag ging Peter met Aminga en Pelle naar het Drents Museum. Willemien ging een nachtje met haar vader mee naar de huurtent op de camping van Schiermonnikoog. Ze vond het er heerlijk. Ze hoorde dat ze Peter een berichtje stuurde dat hij met de kinderen naar Schiermonnikoog moest gaan. Haar vader had plek genoeg in de tent.

Zaterdagavond kwam ze terug in Groningen. Ze ging bij Peter langs om te vertellen hoe fijn het was op het eiland, om de bootjeden uit te zoeken, elkaar nog even te zien. Peter vond Schiermonnikoog een goed idee, ook omdat hij geen reactie kreeg van een ander vakantieadres dat hij op het oog had. Terwijl de kinderen sliepen, bracht hij haar thuis.

Hoe het exact is gegaan, de volgende ochtend daar bij de boot in Lauwersoog – Willemien weet het niet precies. Ze is er een paar dagen na het ongeluk gaan kijken. Pelle heeft haar verteld wat hij wist, de afgelopen maanden heeft ze de buschauffeur die ter plekke was gesproken, evenals een aantal getuigen.

Peter en de kinderen hadden de auto geparkeerd aan de overzijde van de provinciale weg. Peter liep met de grote rugzak op, Aminga naast hem met twee rolkoffers en Pelle had wat stripboeken in zijn hand. Aminga vertelde de ene mop na de andere. Het was heel leuk, wist Pelle. Ze liepen over een kleine parkeerplaats vlakbij de boot toen er uit het niets een zwarte auto opdoek die hen overreed.

Pelle herinnert zich de klap niet, weet Willemien. Ze weet dat hij met grote ogen heeft zitten kijken naar zijn vader en zijn zusje, dat hij het stil heeft horen worden om zich heen. Mensen zijn toegesnel, een Portugese vrouw heeft Pelle vastgehouden, een man heeft Aminga geaaid, twee vrouwen zijn niet van haar zijde geweest.

„Bizar, dit ongeluk, op die plek. Direct daarna gebeuren er ter plekke zo veel goeie dingen: iedereen blijft rustig, de buschauffeur neemt de regie, lieve mensen gingen zorgen voor Peter, Aminga en Pelle”, blikt

Willemien terug. Ze denkt terug aan haar tijd in Mexico, aan het gevecht dat daar volgde iedereen zo zijn. „Maar zie je wel, je kunt thuis ook zomaar dood zijn, door een stom ongeluk.”

Ze vlecht het haar van Aminga in, beide oma's doen haar haar favoriete jurk aan, ze slaapt met Pelle in het grote bed dat ze jaren met Peter deelde. Met familie en vrienden halen ze herinneringen op, kijken foto's, er gaan flessen rode port doorheen. Ze lachen, ze huilen. Ze bedenken hoe ze afscheid willen nemen van Peter en Aminga. De manege biedt aan dat Misty en Loeka, de paardjes die het meest betekenden voor Aminga, beschikbaar zijn voor de begrafenis. Een bijzonder mooi gebaar, vindt Willemien.

De begrafenis mag de naam plechtigheid niet dragen, vindt ze. Terugkijkend zegt ze: „Het was een uitvaart die Peter en Aminga waardig was, precies zoals het moest zijn, met veel mensen, veel kinderen. Ik ben waar Pelle is, had ik me voorgenomen. Hij scharrelde rond, speelde met andere kinderen, was dan weer bij me. Het was een warm en prachtig afscheid.”

Nu is het winter opnieuw, het sneeuwt. Willemien breekt een reep chocola in stukken. „Chocola helpt”, zegt ze. En. „Het leven is niet alleen maar zwart, dat verbaasde me direct al. In die eerste week na het ongeluk wisselden zwarte humor en diep verdriet elkaar af. Het ging alle kanten op. En nog.”

Pas geleden reed ze met Pelle door de stad, hij op het zadeltje voorop haar fiets. „Weest je”, begon hij. „Als Peter nou niet direct was dood gegaan, dan had hij veel pijn gehad van alle breuken.”

Ze zou zo 'n gesprekje zo graag met Peter willen bespreken. „Mijn geluk en frustratie over de kinderen kon ik maar met een iemand echt delen. Direct na de begrafenis lag Pelle zo mooi te slapen dat ik een foto van hem maakte, maar wie kon ik die foto laten zien?”

Het missen zit overal in, zegt ze. Als de auto naar de garage moet, als ze een gesprekje op school voert over Pelle, als ze een maaltijd bereidt. Peter kijkt mee.

Aan de keukenmuur hangen groene knipsels, het zijn knutselwerkjes van Aminga en ze hangen er goed, vindt Willemien. Ze ziet nog voor zich hoe haar vrolijke, energieke, wijze dochter van de zomer voor het eerst boodschappen deed. Ze kreeg geld mee en een lijstje en ze mocht zelf iets uitkiezen. Apetrots kwam ze thuis met donuts.

Ze zegt: „Het zou perfect zijn als ik dit alles, dit hele verhaal kon vertellen aan Peter en Aminga. Maar het is gestopt, de helft van ons is weg. Ik ben soms al bekaf als ik 's ochtends Pelle naar school heb gebracht en thuiskom waar Aminga niet is, terwijl ze nog alles kon worden wat ze wilde.”

Ze voelt zich gezegend met vrienden, familie, buren. Die luisteren, brengen een pannetje soep, zijn er voor haar. „Ik word wel een beetje gedragen door liefde en steun, waardoor mijn verdriet draaglijker wordt. Uiteindelijk ben je als mens alleen. In de verbinding krijgt je leven glans.”

Ze laat een foto zien van Pelle. Ze lacht. „Door Pelle is er ook heel veel geluk. Nog steeds.”

Van de week had ze oppas geregeld toen ze met een vriendin het café in ging. Na anderhalf uur pas dacht ze aan haar mobiele telefoon. De oppas kon bellen. „Toen realiseerde ik me dat ik nog steeds geen overzorgde moeder ben. Pelle en ik gaan samen herinneringen maken, ervaringen opdoen, de wereld zien. Ik wil graag dat hij gelukkig wordt.” ●

“

Het leven is niet alleen maar zwart, dat verbaasde me direct al

Een kerstboom siera het graf sinds november, een verjaardagscadeau op de dag dat Aminga 10 jaar zou zijn geworden.